

GODOVI IN MAŠNI NAMENI:

NEDELJA 17. 6.	8.00	† ANTON IN ALOJZIJA ROZMAN
11. NEDELJA MED LETOM	10.00	† ANICA IN ALMIR KOSTANJŠEK
ALBERT, DUH.		ZA FARANE IN DOBROTNIKE
PONEDELJEK 18. 6.	19.30	† JOŽE POGAČAR, OBL.
MARKO IN MARCELIJAN, MUČ.		
TOREK 19. 6.	7.00	ZA MILOST VERE OTROK
ROMUALD, OP.		
SREDA 20. 6.	19.30	V ZAHVALO ZA ZDRAVJE
ADALBERT, ŠK.		
ČETRTEK 21. 6.	19.30	† LOJZKA ZUPANC
JULIJAN, MUČ.		
PETEK 22. 6.	19.30	† PUŽMANOVI
TOMAŽ MORE IN JANEZ FISHER, MUČ.		
SOBOTA 23. 6.	DOM	ZA MIR V HIŠI
ATANAZIJ, MUČ.	10.00	† FRANCKA IN STANKO REHBERGER
	19.30	
NEDELJA 24. 6.	8.00	† SLAVKO LORENČIČ
12. NEDELJA MED LETOM	10.00	ZA FARANE IN DOBROTNIKE
JANEZ KRSTNIK		† JAKA KAVAR, 30. DAN
PONEDELJEK 25. 6.	19.30	† ANTON ZUPAN
VILJEM, OP., DAN DRŽAVNOSTI		
TOREK 26. 6.	7.00	/
JOŽEF MARIA ESCRIVA, UST.		
SREDA 27. 6.	19.30	† ALEŠA KENE
EMA KRŠKA, KN.		
ČETRTEK 28. 6.	19.30	† BORIS, OBL. IN DOLINOV
IRENEJ, ŠK.		
PETEK 29. 6.	19.30	† MARIJA JERAM
PETER IN PAVEL, AP.		
SOBOTA 30. 6.	DOM:	ZA BLAGOSLOV PRI UČENJU
PRVI RIMSKI MUČENCI	10.00	† ANTON ŠTENDLER, OBL.
	19.30	
NEDELJA 1. 7.	8.00	† MARIJA MELIVA
13. NEDELJA MED LETOM	10.00	† JOŽE KVEDER, OBL.
ESTERA, SP. ŽENA		
PONEDELJEK 2. 7.		† BRANKA ŽNIDAR
PTUJSKOGORSKA M.B.	19.30	
TOREK 3. 7.	7.00	/
TOMAŽ, AP.		
SREDA 4. 7.	19.30	† PAVLA IN ANTON BAŠKOVČ
URH, ŠK.		† 2 JANEZA GOLMAJER
ČETRTEK 5. 7.	19.30	† ANICA JAGER
CIRIL IN METOD	19.30	†
PETEK 6. 7.	19.30	† FILIP LUKAN
MARIJA GORETTI, MUČ.		† ALOJZ KOMAC
SOBOTA 7. 7.	DOM 10.00	† VIDA ROZMAN
VILIBALD, ŠK.	19.30	† MILKA RAHNE
NEDELJA 8. 7.		† ROZALIJA MIKOLAJ
14. NEDELJA MED LETOM	8.00	† HELENA BEŠTER, OBL.
GREGOR GRASSI, ŠK	10.00	ZA FARANE IN DOBROTNIKE

DAL TI BOM
KLJUČE
NEBEŠKEGA
KRALJESTVA.

Mt 16,19

SKALA

LIST ŽUPNIJE RADOVLJICA

ŠOLSKO IN VEROUČNO LETO

Šolsko in veroučno leto se počasi izteka. Prav je, da se ob bližajočih počitnicah ozremo nazaj in se Bogu zahvalimo za vse lepo, kar smo doživeli, za nova spoznanja in da smo rasli v modrosti, da smo bili skupaj, da smo se družili in bogatili. Zahvala je vedno tudi priporočilo, zato je na mestu, da se priporočimo tudi za prihajajoče počitniške dni, da si bomo za Jezusa vzeli čas in hodili po Njegovih stopinjah po pesku obale ali po markacijah v gorah.

Naj vam Bog povrne ves vaš trud za vse, kar ste v tem pastoralnem letu sejali skupaj z Njim.

URADNE URE: PONEDELJEK, ČETRTEK in PETEK
poletni čas: 8.00 - 9.00 in 18.00 - 18.30
zimski čas: 8.00 - 9.00 in 17.00 - 17.30

IZDAL: ŽUPNIJSKI URAD RADOVLJICA,
Linhartov trg 30, 4240 Radovljica (odgovarja Andrej Župan, župnik)
TEL.: (04) 537 47 00, FAX: (04) 537 47 01, GSM: 041 861 411
EMAIL: zupnija.radovljica@rkc.si, TRR: 03127-1000010674

Nedelja, 17. 6. 2018 leto XXXII (625)

NAŠI RAJNI: Ignacij Nagode, Poljska pot 7, Radovljica. Gospod, daj našim rajnim večni mir in pokoj.

NAŠI NOVOKRŠČENCI: Luka Klement, Radovljica. Čestitamo.

MOLITEV ZA NOVE DUHOVNE POKLICE je vsak ponedeljek po sveti maši v župnijski kapeli. Vabljeni.

SKUPINA PRENOVA V DUHU vabi vsako sredo po sveti maši v župnijsko kapelo k molitvi in branju Svetega pisma. Vabljeni!

SREČANJE OB ČAJU: v sredo, 20. junija od 9.30 dalje vabljeni v Proštijski hram v župnišču ob »koncu našega šolskega leta«, kjer boste lahko prisluhnili verzom gospe Anke Marzidovšek.

ROMANJE V MEDŽUGORJE: od 11. do 14. oktobra 2018 pripravljamo romanje z duhovnim vodstvom v Medžugorje. Odhod je v četrtek zgodaj zjutraj, povratek v nedeljo proti večeru. Dodatne informacije dobite ob prijavi: Jurij: 041/515 - 070 ali www.facebook.com/odmevizmedzugarja

ČIŠČENJE CERKVE: 23. 6. ml. zakonci; 7. 7. Uršič – Fajdiga; 21. 7. Resman – Fajdiga; 4. 8. st. zakonci; 18. 8. pritrkovalci; 1. 9. Pristov – Resman.

Zahvaljujem se vsem, ki požrtvovalno čistite župnijsko cerkev. Vabljeni tudi ostali, da se pridružite kateri od skupin. Čiščenje cerkve se začne običajno ob 8.00 oz. po dogovoru.

SVETE MAŠE MED TEDNOM od 4. 6. dalje do konca avgusta, bodo ob 19.30.

FARNI PRAZNIK: V nedeljo, 1. 7. bomo v Radovljici praznovali god sv. Petra (29. 6.) Zavetnika naše župnije, sv. Petra bomo najprej počastili s svetima mašama ob 8.00 in 10.00. Pri obeh mašah bo darovanje okoli glavnega oltarja sv. Petra, ki bo namenjeno poplačilu dolga obnove cerkve. Po maši ob 10.00 bo veselo druženje na trgu pred cerkvijo in ob golažu v župnijskem atriju. Med nami bo ansambel AUFBIKS. K praznovanju ste povabljeni **VSI** župljani.

MAŠNA ZNAMENJA - AMBON IN PRIŽNICA: Drugi vatikanski cerkveni zbor je želel, da bi bila miza Božje besede za vernike bogato obložena. V cerkveni govorici, v bogoslužju, poznamo tudi mizo Božjega kruha. To je oltar. Oba glavna dela mašnega slavlja – bogoslužje Božje besede in evharistija – imata tudi svoj središčni prostor: ambon kot središče besednega bogoslužja in oltar kot središče daritvene gostije. Kristus je v Cerkvi vedno navzoč, je izjavil koncil in pri tem poudaril, da je posebej prisoten pri liturgičnih dejanjih. Navzoč je pri darovanju sv. maše v osebi duhovnika in predvsem v evharistični podobi kruha in vina. Prisoten in delujoč pa je tudi v besedi, ki jo govori sam, ko v cerkvi berejo Sveto pismo. Mesto oznanjevanja je danes navadno ambon, kjer beremo berila in evangelij. Na veliko noč se tu poje tudi velikonočna hvalnica. Pridiga mašnega slavlja je lahko homilija razlaga svetopisemskih besedil, ki razlagajo Božjo besedo o konkretnem življenju. To oznanilo poteka pri ambonu ali pa tudi z duhovnikovega sedeža. Škof naj bi po stari tradiciji pridigal sedeč na svoji katedri. Vsekakor je najbolj pomembno, da se beseda oznanjevanja dobro sliši in da je oznanjevalec na vidnem mestu. Glede na današnjo mnogoterost starih in novih cerkvenih prostorov ni enotnega pravila za kraj, kjer

naj bi stal ambon. Vedno se upošteva predpisani prostor in se skuša njegove posebnosti kar se da dobro izkoristiti. Zgodovina gradnje cerkva pozna zelo različne rešitve. Ambon so pogostokrat dvignili s pomočjo stopnic, da bi poudarili dostojanstvo Božje besede, ki so jo oznanjevali na tem mestu. Na to kaže tudi ime ambon. Izpeljano je iz grške besede »anabainen«, kar pomeni vzpenjanje navzgor. Amboni so bili navadno in so še vedno umetniško izdelani. Pogostokrat so za to izbrali simbol orla kot namig na Janezov evangelij. Marsikje nosi iz kamna oblikovani orel na svojih krilih podlogo za knjigo s svetopisemskimi mašnimi berili. To lahko vidimo tudi v katedrali sv. Marka v Benetkah. Medtem ko je imel ambon navadno svoje mesto v bližini oltarja, so kasneje nastalo prižnico postavili bližje vernikom v cerkveni 3. ladji. Ta je služila in še vedno služi samo pridigi. Z njeno oddaljenostjo od oltarja je pridiga pri evharistični daritvi pogostokrat izgubila svoj značaj kot homilija, ki je povezana z dnevno vsebino svetopisemskega besedila. Opazovanje prižnic v katedralah, cerkvah beraških redov ali baročnih romarskih cerkvah zbuja predstave o pridigah velikih pridigarjev od Bernarda iz Clairvauxja, Savonarole, do Abrahama od Svete Klare in vse do pridigarjev 20. stoletja. V katoliških cerkvah se je ohranilo nešteto prižnic iz časa gotike, renesanse in predvsem iz baroka. Po navadi so okrašene s kipi, reliefi in poslikavami, povezanimi s svetopisemskimi izreki. Še posebej pogostokrat se lahko srečamo s prizori iz prilike o sejalcu: Sejalec gre ven, da bi sejal. Kdor vidi to sliko, je vprašan, ali želi Božji besedi v svojem srcu pripraviti rodovitna tla. Ne smemo opustiti duhovne in umetniške dediščine teh prižnic. V letih po zadnjem koncilu je mnogo prižnic postalo žrtev ikonoklazma. Tudi preoblikovanje prižnic v ambone je povzročilo uničenje ali odstranitev vsaj enega dela stare prižnice. S preostalimi prižnicami bi bilo treba ravnati previdno in jih kdaj pri bogoslužju spet pobožno uporabiti. Pridiganje na prižnici je bilo nujno v velikih cerkvah brez ozvočenja, ker so le tako mogli vsi slišati. Pa tudi pridiga je bila, čeprav med mašo, samostojno opravilo – mašnik je slekel mašni plašč, sveče so pogasili. Marsikoga bi tudi danes veselilo, če bi govornik oznanjal s prižnice.

DUHOVNIŠKI CELIBAT NI SREDNJEVEŠKA POGRUNTAVŠČINA - JE TRADICIJA Z APOSTOLSKIMI KORENINAMI

Marsikateri laik in duhovnik se je v zadnjih desetletjih oglasil z domnevno prepričljivim mnenjem, da duhovniški celibat ne spada med katoliške dogme, saj naj bi bil zgolj stvar utečenih disciplinskih pravil, ki se lahko kadarkoli ukinejo. Takšne trditve so nadvse zaželeno za posvetne (pretežno protikatoliško usmerjene) medije. Ti jim nato dodajo senzacionalističen pridih in postrežejo z zahtevo, da se mora Cerkev glede tega nemudoma »reformirati«.

V prvih stoletjih Cerkve, ko so večino novokrščencev predstavljali odrasli spreobrnjenci, rojeni kot pogani, je bilo iz praktičnih razlogov dopuščeno, da so bili v duhovnike in škofo posvečeni tudi tisti možje, ki so se poročili še kot pogani (ne vedoč, da bodo nekoč kristjani). Eden izmed teh je bil tudi cerkveni oče sveti Avguštin (4./5. stoletje), krščen pri svojih tridesetih letih, pozneje posvečen v duhovnika in škofa. Kljub nekoliko drugačnemu izvajanju duhovniškega/škofovskega celibata od današnjega je skupaj s tem veljala zakoreninjena navada, da mož po posvetitvi svojo ženo »odslovi« in posledično začne živeti v spolni vzdržnosti. To dejanje je bilo lahko storjeno izključno s prostovoljnim pristankom žene, ki je v primeru moževe posvetitve zase praviloma izbrala dosmrtno posvečeno življenje (in se tako kot njen mož odpovedala spolnim odnosom).

Glede tega so cerkveni očetje, sledeč starodavnemu določilu apostola Pavla, učili, naj škof ne postane tisti mož, ki bi bil večkrat poročen, pač pa naj bo (v primeru, da zaradi

poroke ni bil že v izhodišču vzdržen) »mož samo ene žene«. To je pomenilo, da je bil za škofovsko službo neprimeren tudi vnovič poročen vdovec.

V svoji veličastni študiji z naslovom *Apostolski izvor duhovniškega celibata* je oče Christian Cochini SJ zaključil:

Menimo, da opravljena preučitev dokumentov in zgodovinskih dejstev z zadostnimi dokazi priča o zahtevi po celibatu/vzdržnosti. Iz tega je mogoče potegniti sklep, da zahtevano spoštovanje popolne vzdržnosti pri poročenih diakonih, duhovnikih in škofih ni bilo rezultat kakega poznejšega razvoja, pač pa je bilo, prav nasprotno, nenapisana tradicija apostolskega izvora v pravem pomenu besede, ki je, kakor nam je znano, svoj prvi kanonični izraz dobila v 4. stoletju. »Utquod apostoli docuerunt, et ipsa servavit antiquitas, nos quoque custodiamus.« [Kar so učili apostoli in kar so ohranile stare dobe, ohranjamo tudi mi] Potrditev očetov koncila v Kartagini leta 390 bo za nas vedno veljala kot bistvena povezava do izvorov.

Kar zadeva apostole, je v skladu z evangelijskimi poročili znano, da je bil poročen le Peter (omenjena je namreč njegova tašča). Morda je bil poročen še kdo izmed njih, vendar lahko iz evangelijev z veliko gotovostjo razberemo, da so se apostoli (tudi če so bili prvotno poročeni) v prid neoviranemu sledenju Kristusu odrekli vsemu, vključno svojim ženam. Sveti Peter je vprašal Gospoda: »Kaj pa mi? Vse smo zapustili, da bi ti sledili.« Učitelj pa je odgovoril: »Resnično povem vam, nikogar ni, ki bi zapustil hišo, ženo, brate, starše ali otroke zavoljo božjega kraljestva, pri tem pa mu ne bi bilo dano večkratno plačilo v tem in prihodnjem veku, večnem življenju. Sklicevati se na besede svetega Pavla Korinčanom (9;5) in jih raztegniti na vse apostole, češ da so bili poročeni in živeli skupaj s svojimi ženami, medtem ko so pridigali Evangelij, je posledica napačnega prevoda (ne *žena*, ampak *ženska* ali *sestra*) in napačne eksegeze. Apostol je namreč imel v mislih tiste vrste pobožne ženske, ki so po judovski tradiciji stregle svojim duhovnim vodnikom, podobno kot so v evangelijskih omenjene ženske, spremljajoče svojega Odrešenika. Poleg tega je Pavel v istem pismu premočrtno izjavil (7;7 – 8), da ni niti poročen niti ne namerava biti, saj je posvečenemu življenju dajal veliko večjo prednost pred poročenim, ki ga je sicer imel za dobrega. Vse je vabil k vzdržnosti zaradi Evangelija, tistim, ki za to niso imeli daru, pa je svetoval poročenost.

Na žalost se je v zahodnem svetu razširilo zmotno prepričanje, da je bil celibat uveden šele v času papeža Gregorja VII. Kar je storil omenjeni papež (in za njim drugi lateranski koncil leta 1139), v resnici ni bila uvedba, temveč potrditev veljavnosti celibata z novimi ukrepi za njegovo uresničevanje. Ker je tedaj že velika večina duhovniških kandidatov prihajala iz vrst predhodno neporočenih moških (vse manj odraslih spreobrnjenec), je drugi lateranski koncil razglasil poročenost za nepremostljivo oviro pri izbiri bodočih duhovnikov in redovnikov.

V Stari zavezi je bilo duhovništvo začasna funkcija, ki je manjšemu delu moškega prebivalstva pripadala po nasledstvu (s tem je bila poroka dovoljena), vendar je bil duhovnik v času opravljanja svetih žrtev primoran, da se iz svojega doma umakne v tempelj in tako spoštuje (začasno) vzdržnost. V Novi zavezi duhovništvo ni funkcija (sploh pa ne dedna), temveč poklicanost. Gre za poklicanost, ki spremeni posameznika, zaradi katere postane popolnoma dan na razpolago Bogu. Duhovnik je posvečevalec, »kanal« Boga na zemlji.

V Novi zavezi je duhovništvo predvsem deleženje pri večnem duhovništvu našega Gospoda Jezusa Kristusa, Najvišjega duhovnika. Duhovnik je potemtakem na poseben in skrivnosten način povezan s Kristusom, v katerega imenu, moči in osebi (»in persona

Christi«) na naših oltarjih iz dneva v dan predaja Kristusovo nekrvavo žrtev Bogu Očetu. Najgloblji razlog za duhovniški celibat izhaja iz nadnaravne vezi z Odrešenikom. Duhovnik je namreč »alter Christus«, drugi Kristus; Kristus je njegov vzor, ki mu mora brezpogojno slediti.

Tudi vzhodne katoliške in pravoslavne Cerkve v duhu apostolske tradicije spoštujejo enako načelo kakor rimska Cerkev, čeprav ga pravno urejajo na nekoliko drugačen način. Moški se po diakonski ali duhovniški posvetitvi ne more poročiti, saj začne s tem dejanjem v njem delovati zakrament, ki preoblikuje in opredeljuje njegovo celotno življenje. V duhovnika je sicer lahko posvečen predhodno enkrat poročen moški, vendar s pomembno omejitvijo: hierarhično se sme povzpeti le do župnika, medtem ko vse višje službe pripadajo menihom (torej tistim, ki se morajo zavezati vzdržnosti, uboštvu in pokorščini). Poleg tega so menihi pri vzhodnih katolikih in pravoslavnih neprimerno bolj cenjeni od poročenih duhovnikov. Meniška duhovščina je na Vzhodu tista, h kateri se ljudstvo zateka po duhovno pomoč.

Kaj pa protestantje? Ti nimajo duhovniškega zakramenta in niso nasledniki apostolske tradicije.

SEZNAM BRALCEV:

		1. berilo:	2. berilo:
NEDELJA, 24. 6.		Iz 49,1-6	Apd 13,22-26
Rojstvo Janeza	8.00	DARINKA DEŽMAN	MARKO JEREB
Krstnika	10.00	BARBARA DEBELJAK RUS	ROBERT ŠIFRER
NEDELJA, 1. 7.		Mdr 1,13-15;2,23-24	2 Kor 8,7,9. 13-15
13. nedelja	8.00	MAGDA ROZMAN	MIRKO PRISTOV
med letom	10.00	MAJA HUMERCA	ANDREJA JALEN
NEDELJA, 8. 7.		Ezk 2,2-5	2 Kor 12,7-10
14. nedelja	8.00	META KOMAN JUVANEC	RUDI MIKOLAJ
med letom	10.00	URŠKA WILLEWALDT	ALENKA ROGELJ

ŽUPNIJSKA CERKEV: V letu 2018 se bodo dela v cerkvi nadaljevala (odplačilo dolga). Priporočam se vam za vaše darove. ŽUPNIJSKI TRR: SI56031271000010674